ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΑΡΡΥ ΧΕΛΠΙΛΙΝΓΚ

ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἡ Μαίρη Μπράϊαν ἦταν ἕνα ὑπερβολικὰ παράξενο κορίτσι. Ἔκανε πάντα τ' ἀνάποδα ἀπ' ὅ,τι τῆς λέγαν. Ἔτσι κατάντησε οἱ δικοί της, γιὰ νὰ κατορθώσουν νὰ συνεννοοῦνται μαζύ της, ν' ἀλλάξουν τὴ σημασία τῶν φράσεων.

—Πρέπει ἀπόψε νὰ γυρίσης πολὺ ἀργὰ στὸ σπίτι, τῆς ἔλεγε ἡ μητέρα της.

Κι' ἡ Μαίρη Μπράϊαν γύριζε νωρίς, μόλις ἔγερνε ὁ ἥλιος.

Ἄλλοτε πάλι τὴν παρακαλοῦσαν :

—Κάνε παρέα μ' αὐτὴ τὴν καλὴ καὶ ἠθικὴ νέα, τὴν Νταΐζη. Θὰ εἶνε γιὰ σένα μιὰ καλὴ σύντροφος.

—Τί εἴπατε ; ρωτοῦσε θυμωμένη ἡ Μαίρη. Καταδέχομαι ἐγὼ νὰ πηγαίνω μὲ γυναῖκες τοῦ δρόμου, ποὺ ἀλλάζουν τοὺς ἄνδρες σὰν τὶς τουαλέττες τους ; Ὠμορφη φίλη μοῦ προτείνετε...

Κι' οἱ γονεῖς της χαμογελοῦσαν εὐχαριστημένοι, ποὺ τῆς εἶχαν βρῆ τὸ σφυγμὸ καὶ μποροῦσαν νὰ τὴν συμβουλεύουν καὶ νὰ τὴν προσέχουν, λέγοντάς της πάντα τὸ κακὸ γιὰ καλό, ὥστε ἐκείνη νὰ κάνη τὸ καλό, ποὺ ἦταν τ' ἀντίθετο !...

Γιὰ ὅσους ὅμως δὲν τὴν ξέρανε, ἡ Μαίρη ἦταν σωστὸ παγκοῦρι. Τὴ νόμιζον τρελλὴ καὶ τὴν φοβόντουσαν. Ποτὲ δὲν τὴν εἶχαν ἀκούσει νὰ πῆ κάτι σωστό. Ἦταν τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας κι' αἰωνίως μάλωνε μὲ τὶς φίλες της.

—Εἶσαι μιὰ σιχαμένη !... Ἔλεγε στὴ Τζένυ, τὴν καλύτερη καὶ τὴν πιὸ ἀγατημένη σύντροφό της.

Ἐκείνη φυσικὰ γινόταν ἔξω φρενῶν καὶ τῆς ἀπαντοῦσε :

—Κι' ἐσὺ εἶσαι μιὰ ξεδιάντροπη !...

Ποῦ νὰ φανταστῆ ἡ φτωχὴ Τζένυ ὅτι ἡ φίλη της ἤθελε νὰ τῆς πῆ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὅτι τὴν....λατρεύει. Μὰ καὶ σοφὴ νὰ ἦταν, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ καταλάβη. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ξαναπάτησε τὸ πόδι της στὸ σπίτι τῆς Μπράϊαν. Ἡ Μαίρη ὡστόσο ἄρχισε νὰ ὑποφέρη ἀπὸ τὸ χωρισμό. Ἡ μητέρα της κατάλαβε ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ παραλογισμοῦ τῆς κόρης της, ἡ Τζένυ εἶχε διακόψει τὶς ἐπισκέψεις της. Πῆγε λοιπὸν μόνη της καὶ βρῆκε τὴν Τζένυ, τῆς ἐξήγησε τὸ παράξενο φαινόμενο τῆς κόρης της καὶ τὴν ἔπεισε νὰ ἐπαναλάβη πάλι τὶς σχέσεις της μὲ τὴν Μαίρη.

Κι' ἡ τραγωδία τῆς ζωῆς τῆς Μαίρης ἐξακολουθοῦσε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τοὺς γονεῖς της νὰ ὑποφέρουν κρυφὰ ἀπὸ τὴ λύπη τους. Ἡ κόρη τους ἦταν ἕνα δυστυχισμένο πλάσμα, ποὺ πολὺ γρήγορα θὰ χρειαζόταν νὰ τὸ κλείσουν στὸ φρενοκομεῖο. Μέσα της εἶχε ἀλλάξει ὁ ρυθμὸς ὅλων τῶν πραγμάτων καὶ ποτὲ δὲν εὐχαριστιόταν ἀπὸ τὶς διασκεδάσεις τῶν ἀνθρώπων. Τὶς περισσότερες ὧρες τῆς μέρας τὶς περνοῦσε ξαπλωμένη, μὲ χαμένο τὸ βλέμμα στὸ κενό. Τὸ πρόσωπό της τότε ἔπαιρνε τὴν μαρμάρινη αἴγλη μιᾶς πεθαμμένης καὶ τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἀποσπάση ἀπὸ τὸ λήθαργό της. Ἔμοιαζε σὰν νὰ ἦταν ὑπνωτισμένη.

Μιὰ μέρα ἡ μητέρα της θέλησε νὰ τὴν ρωτήση τί σκέφτεται. Τὴν πλησίασε λοιπὸν καὶ τὴν ἔπιασε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ χέρι. Ἡ Μαίρη τινάχτηκε ἔντρομη κι' ἄρχισε νὰ σπαρταρᾶη σὰν τὸ ψάρι. Αὐτὴ ἡ ταραχή της κράτησε δέκα ὧρες. Εἶχε παραμορφωθῆ καὶ τὰ μάτια της εἶχαν μελανιάσει. Ὅλοι τοὺς νόμιζαν ὅτι αὐτὸς ὁ νευρικὸς παροξυσμὸς θὰ τὴν σκότωνε. Μὰ ἡ Μαίρη εἶχε ἀκόμη ἀρκετὲς μέρες ζωῆς, γιατί κατώρθωσε νὰ συνέλθη καὶ ν' ἀναπτήση πάλι τὴν ἡσυχία της.

Ὅσοι γιατροί, ὡστόσο, τὴν εἶχαν ἐξετάσει, δὲν τῆς βρῆκαν καμμιὰ πάθησι ποὺ νὰ δικαιολογῆ αὐτὴ τὴν κατάστασί της. Ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ παραδεχθοῦν ὅτι ἡ ἀρρώστεια τῆς Μαίρης ἦταν στὸ μυαλό. Μιὰ ἀνεξήγητη αἰτία, κάτι ἐντελῶς ἀπρόοπτο, τῆς εἶχε ταράξει τὶς σκέψεις της καὶ τῆς εἶχε ἀνακατέψει ὅλες τὶς ἰδέες μέσα στὸν ἐγκέφαλό της. Κανεὶς ὅμως δὲν ἀνελάμβανε ὑπευθύνως νὰ τὴν θεραπεύση.

—Εἶνε μιὰ ἄγνωστη ἀσθένεια, δήλωναν στενοχωρημένοι. Φοβοῦμεθα ὅτι χρειάζεται νὰ τὴν κλείσετε στὸ ψυχιατρεῖο, γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσετε τουλάχιστον νὰ κάνη τρέλλες. Εἶνε ἡ μόνη συμβουλή, ποὺ μποροῦμε νὰ σᾶς δώσουμε !...

Μὰ οἱ γονεῖς τῆς Μπράϊαν δίσταζαν ν' ἀκολουθήσουν τὶς ὑποδείξεις τῶν γιατρῶν. Ἡ ὠμορφη Μαίρη ἦταν τὸ μοναδικὸ παιδί τους, ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ. Ἂν τὴν ἔδιωχναν κι' ἐκείνη μακρυά τους, ἡ θλῖψη καὶ τὸ πένθος θὰ σκορπίζονταν στὸ σπίτι κι' ὁ θάνατος θὰ ἔρχόταν νὰ τοὺς χτυπήση τὴν πόρτα τους.

—Ὄχι, ἔλεγε ὁ μίστερ Μπράϊαν. Αὐτὸ τὸ ἔγκλημα δὲν θὰ τὸ κάνω ποτέ. Ἡ Μαίρη θὰ μείνη μαζύ μας. Θὰ προτιμήσω πάνω στὴν τρέλλα της νὰ μοῦ ξεσχίση τὸ πρόσωπο, παρὰ νὰ κλαίη διαρκῶς ἡ καρδιά μου στὴ σκέψη ὅτι ἡ κόρη μου εἶνε κλεισμένη στὸ φρενοκομεῖο.

—Ἔπειτα, συμπλήρωνε κι' ἡ γυναῖκα του μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή, ποιὸς ξέρει.... Μπορεῖ νὰ βρεθῆ κάποιος γιατρὸς νὰ τὴν θεραπεύση....

Οἱ γονεῖς τῆς Μαίρης κυνταζόντουσαν τότε μὲ μιὰ τρελλὴ ἐλπίδα στὸ βλέμμα τους. Θὰ μποροῦσαν νὰ θυσιάσουν τὴ ζωή τους, γιὰ νὰ δοῦν καλὰ τὸ παιδί τους.

Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε κι' ἡ Μαίρη γίνονταν ἀκόμα πιὸ τρελλή...

—Δὲν θὰ βγάλη τὸ καλοκαίρι, ἔλεγαν μὲ εἰλικρινῆ θλῖψη ἡ φίλες της.

—Θὰ πεθάνη, σκεφτόταν μ' ἀπελπισία ὁ πατέρας της, καὶ κλείνονταν στὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ μὴ τὸν δῆ κανεὶς ὅτι ἔκλαιγε.

Ὁ μίστερ Μπράϊαν εἶχε ἀρχίσει μάλιστα νὰ φοβᾶται ὅτι γιὰ τὴν τραγικὴ κατάστασι τοῦ παιδιοῦ του ἔφταιγε αὐτός. Κάτι ἄρρωστο θὰ ὑπῆρχε μέσ' στὸ αἷμα του. Ἴσως ἕνα τρομερὸ μικρόβιο, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ πατέρα σὲ γυιό. Μία ἀνατριχιαστικὴ κληρονομικὴ ἀρρώστεια. Κι' ὅμως, ὅσο κι' ἂν ἔψαχνε τὴ μνήμη του, δὲν κατάφερνε νὰ θυμηθῆ ὅτι εἶχε ἀκούσει νὰ διηγοῦνται μιὰ παρόμοια περίπτωσι οἱ γονεῖς του. Ἡ οἰκογένειά του ἦταν πάντα αὐστηρῶν ἀρχῶν καὶ κανένα μέλος της δὲν εἶχε κάνει ἀσωτεῖες. Μὰ τότε τί συνέβαινε ; Ἡ Μαίρη ὧς τὰ εἴκοσι χρόνια της ἦταν ἕνα εὔθυμο κι' ἐξυπνότατο κορίτσι, ποὺ προκαλοῦσε τὸ θαυμασμὸ ὅσων τὴν ξέρανε. Καὶ ξαφνικά, μιὰ μέρα, τὸ μυαλό της ταράχθηκε, σὰν νὰ εἶχε δεχθῆ ἕνα φοβερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι της κι' ἔγινε ἀγνώριστη. Ποιὰ αἰτία ὅμως εἶχε προκαλέσει αὐτὴ τὴν ἀλλαγή ; Αὐτὸ ἦταν τὸ φρικτὸ μυστικό, ποὺ μάταια προσπαθοῦσαν νὰ ἐξακριβώσουν οἱ δικοί της.

Στὴν ἀπελπισία του ὁ μίστερ Μπράϊαν ἄρχισε τώρα νὰ καταφεύγη καὶ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀνακατεύονται μὲ τὶς ὑπερφυσικὲς δυνάμεις τοῦ ὑπερπέραν. Σύχναζε στὶς συνεδριάσεις τῶν πνευματιστῶν, παρακολουθοῦσε τὶς διαλέξεις τους, διάβαζε τὰ βιβλία τους καὶ τοὺς ρωτοῦσε ἂν ὑπῆρχε τρόπος νὰ θεραπευθῆ ἡ Μαίρη. Κανεὶς ὅμως δὲν τοῦ ἔδινε μιὰ θετικὴ ἀπάντησι. Μόνον ἕνας νεαρὸς δόκτωρ, κάποιος Ροῦντολφ Ντύμποκ, μιὰ νύχτα, στὴ Λέσχη τῶν Πνευματιστῶν, ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὸν μίστερ Μπράϊαν. Ἔπειτα ἄναψε ἕνα πούρο καὶ βυθίστηκε στὶς σκέψεις τους. Ὁ πατέρας τῆς Μαίρης κοεμόταν ἀπὸ τὰ χείλη του. Μιὰ φρικτὴ ἀγωνία ζωγραφιζόταν στὸ πρόσωπό του.

—Λοιπόν ; ρώτησε τὸν δόκτορα. Ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα, μίστερ Ντύμποκ ;

—Σκέφτομαι, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, ὅτι μόνο μιὰ δυνατὴ συγκίνησις θὰ μποροῦσε νὰ τὴν κάνη καλὰ ἢ νὰ τὴν σκοτώση. Ἂν δέχεσθε νὰ ὑποβληθῆ σ' αὐτὴ τὴ δοκιμασία ἡ κόρη σας, τότε εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς βοηθήσω.

Ὁ μίστερ Μπράϊαν κι' ἡ γυναῖκα του πέρασαν μιὰ ἐφιαλτικὴ νύχτα, βασανιζόμενοι ἀπὸ τὴ σκέψη ὅτι ἴσως νὰ σκότωναν τὸ παιδί τους. Τέλος ὁ Μπράϊαν μὲ βουρκωμένα τὰ μάτια, εἶπε στὴ γυναῖκα του :

—Ἂς ἀφήσουμε τὸν δόκτορα νὰ δοκιμάση κι' ὁ Θεὸς βοηθός....

Κι' ἔφυγε σὰν τρελλός, γιὰ νὰ πάη νὰ συναντήση τὸν Ντύμποκ, μὲ τὸν ὁποῖον καὶ κατάστρωσε τὸ σχέδιο τῆς σωτηρίας τῆς Μαίρης. Θὰ ἀδηγοῦσαν τὴν μὶς Μπράϊαν στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τους, θὰ τὴν κλείδωναν σ' ἕνα δωμάτιο καὶ θὰ ἔβαζαν φωτιά, γιὰ νὰ κάψουν δῆθεν τὴ βίλλα. Ἡ ἀγωνία κι' ὁ φόβος, ποὺ θὰ περνοῦσε ἡ νέα, ὥσπου νὰ τὴν σώσουν, ὑπῆρχε πιθανότης νὰ τὴν ἔκανε καλά.

Καὶ πράγματι, ὁ μίστερ Μπράϊαν ἀκολούθησε κατὰ γράμμα τὴ συμβουλὴ τοῦ δόκτορος. Πυρπόλησε τὴ βίλλα του, ἔμεινε ἀσυγκίνητος ἀπὸ τὶς σπαραχτικὲς κραυγὲς τῆς κόρης του, καὶ μόνο ὅταν πέρασε ἡ ὡρισμένη ὧρα, ἄφησε τοὺς πυροσβέστες νὰ ριχθοῦν μέσα στὶς φλόγες καὶ νὰ βγάλουν τὴ Μαίρη ἀναίσθητη ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὁ δόκτωρ Ροῦντολφ τὴν ἐξέτασε τότε προσεχτικὰ κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ τὴν συνεφέρη. Ὅταν ἡ Μαίρη ἄνοιξε

Περνοῦσε τὶς ὧρες της ξαπλωμένη, μὲ χαμένο τὸ βλέμμα της στὸ κενό...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

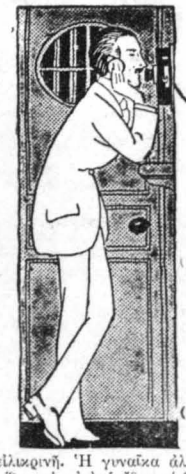

Ποιός εἶναι ὁ ἰδανικός σύζυγος;

ΜΑ
(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΑΣ, ΠΩΣ ΤΟΝ ΟΝΕΙΡΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΝ)

Ἡ δίς «ΜΑΣΚΩΤ» (Τρίπολις), ἀπαντᾶ :

Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο». Τὸν ἰδανικό σύζυγο τὸν θέλω ἔξυπνο, λίγο κουτὸ καὶ ὄχι πολὺ ψηλό. Νὰ τοῦ ἀρέσουν τὰ σπόρ καὶ νὰ μὲ ἀγαπᾶ κάργα. Αὐτὸς εἶνε γιὰ μένα ὁ ἰδανικὸς σύζυγος. «Μασκώτ»

* * *

Ἡ δίς «ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΔΑΚΡΥ» μᾶς γράφει :

Γλυκό μου «Μπουκέτο». Πρῶτα ἀπ' ὅλα, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ δεχθῆς τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ τὸν τόσο ψυχολογημένο κ' ἔξυπνο διαγωνισμό σου. Ὅσον ἀφορᾶ τὸν «ἀντρούλη» μου, τὸν θέλω μὲ «ψυχή». Ἀποφεύγω τὰ στολίσματα, γιατί δὲν θὰ εἶνε εἰλικρινῆ. Ἡ γυναῖκα ἀλλάζει πολὺ εὔκολα καὶ πολλὲς φορὲς δὲν γνωρίζει κ' αὐτὴ ἡ ἴδια τί ζητᾶ... «Πονεμένο Δάκρυ»

* * *

Ἡ δίς «ΜΑΛΒΙΝΑ» (Τρίπολις), ἀπαντᾶ :

Ὅπως ὅλα τὰ κοριτσόπουλα ἔγραψαν τὴ γνώμη τους γιὰ τὸν ἰδανικὸ σύζυγο, ἔτσι κ' ἐγὼ σᾶς γράφω καὶ τὴ δική μου. Ἐγὼ λοιπὸν τὸν θέλω ἀεροπόρον, διὰ νὰ ταξειδεύσωμε μαζὺ παντοῦ καὶ πάντα. Νὰ εἶνε ψηλός, μὲ εὐαίσθητο χρῶμα, νὰ εἶνε σὶκ καὶ νὰ περπατάη μάγκικα, μὲ κόκκινο μαντῆλι στὴν τσέπη πάντα. Καὶ ὅταν τὸν χειμῶνα δὲν ταξειδεύει, νὰ μὲ συντροφεύη στὸ ἀγαπημένο μας σπιτάκι, νὰ παίζωμε τάβλι καὶ κάπου - κάπου νὰ τοῦ ρίχνω τὰ χαρτιά. «Μαλβίνα»

* * *

Ἡ δίς ΑΝΝΑ Π. μᾶς γράφει :

Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο». Δὲν φαντάζεσαι πόσο μ' εὐχαρίστησε ἡ τόσο ὡραία σου κοινωνικὴ ἔρευνα. Σήμερα λοιπὸν σοῦ ἀπαντῶ κ' ἐγὼ : Ἰδανικὸς σύζυγος στὴν ἐποχή μας δὲν ὑπάρχει, διότι ἔχει χαθῆ πρὸ πολλοῦ ἡ ἰδανικὴ σύζυγος, ἡ ὁποία κάνει τὸν σύζυγο ἰδανικό.

Μὲ ἀγάπη. Ἄννα Π.

* * *

Ἡ δίς ΝΙΝΑ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Ἀθῆναι), μᾶς γράφει :

Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο». Εἶμαι κ' ἐγὼ ἀπὸ μικρούλα μιὰ ἀπὸ τὶς τακτικὲς ἀναγνώστριές σου καὶ γιὰ χατῆρι σου ἄφησα μιὰ ὥρα τὴν ἐργασία μου, γιὰ νὰ σκεφθῶ καὶ ν' ἀπαντήσω στὴν ἔξυπνη ἐρώτησί σου περὶ ἰδανικοῦ συζύγου. Ἰδανικὸς σύζυγος, κατὰ τὴν ἀντίληψί μου, εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει περισσότερα ψυχικὰ χαρίσματα, παρὰ σωματικά. Θέλω ἐπίσης ἐκεῖνος ποὺ θὰ γίνη σύντροφος τῆς ζωῆς μου νὰ ἔχη μόρφωσι, εὐγένεια ψυχῆς, καὶ προπάντων καλὴ ἀνατροφή. Καὶ ὁ εὐτυχέστερος γάμος γιὰ μένα θὰ εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος προέρχεται ἐξ ἔρωτος. Μετὰ τιμῆς

Νίνα Κοντοπούλου

* * *

Φίλη μας, μὲ τὸ ψευδώνυμον «ΜΙΑ» (Ἀθῆναι), μᾶς ἀπαντᾶ :

Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο». Παρακολουθοῦσα ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν καμπάνια σας μὲ τὸ ἐρώτημα «ποιὸς εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος», ἀπεφάσισα νὰ προσθέσω μίαν ἔτι γνώμην στὶς τόσες ποὺ παραλαύνουν ἀπὸ τῶν στηλῶν σας. Φρονοῦσα λοιπὸν ὅτι ἀπώτερος σκοπὸς ὅλων τῶν ἐν τῷ βίῳ προσπαθειῶν μας δὲν εἶνε ἄλλο τι, ἢ ἡ ἐξασφάλισις τῆς εὐτυχίας, θεωρῶ ἰδανικὸν μὲν σύζυγον ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ δυνηθῆ νὰ μὲ καταστήση εὐτυχῆ κατὰ τὴν συμβίωσιν. Τέλειον δὲ γάμον ἐκεῖνον ὅστις ἐπίσης θὰ δημιουργήση οἰκογένειαν εὐτυχισμένην καὶ εἰ δυνατὸν καὶ χρήσιμα ἐν τῇ κοινωνίᾳ μέλη.

Μετ' ἐκτιμήσεως. «Μία»

* * *

Ἡ δίς ΕΛΛΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ (Μαροῦσι), μᾶς ἀπαντᾶ :

Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Εἶμαι τακτικὴ ἀναγνώστρια τοῦ «Μπουκέτου» ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια. Ἐδιάβασα τὴν ἐρώτησι ποὺ ἀπευθύνατε στὶς ἀναγνώστριές σας καὶ ἀπεφάσισα νὰ σᾶς ἀπαντήσω κ' ἐγώ. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἀπάντησίς μου : Ἕνα χαριτωμένο κ' εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνο ζῆ μέσα σὲ μιὰ κομψὴ βιλλίτσα, ἔχοντας ἕνα χαριτωμένο πλασματάκι, ποὺ τοὺς χάρισε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τοὺς κάνη πιὸ εὐτυχισμένους καὶ ἀγαπημένους. Ἐκεῖνος, ψηλός, λεπτός, μελαχροινὸς καὶ νόστιμος, 28 ἐτῶν. Ἐκείνη ἔχει τὰ ἴδια περίπου χαρακτηριστικὰ καὶ εἶνε μόλις 21 ἐτῶν. Ἡ ὥρα εἶνε 1 1/2 μεσημέρι. Ἐκείνη, ὄμορφα ντυμένη, περμένει τὸν ἄνδρα της. Κάθεται στὸν κῆπο, διαβάζοντας ἕνα βιβλίο γιὰ νὰ περνᾶ ἡ ὥρα της. Τὸ παιδάκι της παίζει κοντά της, περμένοντας κ' αὐτὸ μὲ ἀνυπομονησία τὸν μπαμπᾶ του. Ἔξαφνα μιὰ χαρούμενη φωνὴ ἀκούγεται : «Μπαμπᾶ ! Μπαμπᾶ !» Τρέχει τὸ παιδάκι ὅλο χαρά, φιλᾶ τὸν μπαμπᾶ του καὶ κατόπιν προσπαθεῖ νὰ τοῦ πάρη τὰ πακέτια ποὺ ἔφερε στὸ σπιτάκι του. Ἡ σύζυγος πάλιν τοῦ δίδει τὸ καθημερινὸ φιλί, ποὺ τόσο λαχταρᾶ ὁ ἕνας κ' ὁ ἄλλος. Τὸ τραπέζι στὴν κομψὴ τους τραπεζαρία εἶνε ἕτοιμο. Κάθονται ὅλοι γελαστοί, ἐνῶ τὸ μικρὸ ἀπευθύνει στὸν πατέρα του χίλιες - δυὸ ἐρωτήσεις. Ἐκείνη τὸν ρωτᾶ χωρὶς νὰ τὸν κουράζη, πῶς πηγαίνουν ἡ δουλειές του. Ἐκεῖνος, χαρούμενος γιὰ τὴν τόσο καλὴ γυναικοῦλα του, ἀπαντᾶ μὲ εὐχαρίστησι σ' αὐτὴν καὶ στὸ παιδάκι του. Μὲ λίγα λόγια, εἶνε δυὸ σύζυγοι εὐτυχισμένοι, ποὺ ὁ ἕνας πλάστηκε γιὰ τὸν ἄλλον. Ἐκείνη κάνει ὅλες τὶς ἐπιθυμίες τοῦ ἀνδρός της καὶ προσπαθεῖ νὰ μὴ τὸν στενοχωρῆ. Ἐκεῖνος, βλέποντας τὴν γυναικούλα του τόσο καλή, γίνεται ἀκόμη πιὸ καλὸς καὶ τὴν ἀγαπᾶ ἀκόμη πιὸ πολύ... Νὰ μιὰ εὐτυχισμένη εἰκόνα συζυγικῆς ζωῆς. Ἔτσι, ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο», ὀνειρεύομαι κ' ἐγὼ τὴ δική μου συζυγικὴ ζωή.

Ἔλλη Παναγιωτοπούλου

* * *

Ἡ δίς ΑΝΘΟΣ Β. Κ. (Κιλκίς), γράφει:

Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο». Ἐδιάβασα τὴν ἐρώτησι ποὺ κάνεις στὰς ἀναγνωστρίας σου. Ἐπειδὴ λοιπὸν κ' ἐγὼ τυγχάνω νὰ εἶμαι μία ἐξ αὐτῶν, σοῦ γράφω μὲ λίγα λόγια καὶ τὴν ἰδιαίτη μου γνώμην. Ἐπειδὴ ὄμως εἶμαι μιὰ ἐπαρχιωτοπούλα, δὲν ἔχω πολλὲς «μοντέρνες» ἀπαιτήσεις. Ἐπιθυμῶ μόνον νὰ εἶνε εὐγενὴς στοὺς τρόπους καὶ ὀλίγον μορφωμένος, ν' ἀγαπᾶ καὶ νὰ ἐκτιμᾶ τὴν γυναῖκα του ὡς σύντροφον τῆς ζωῆς του καὶ ὄχι νὰ τὴν θεωρῆ ὡς δούλην. Νὰ εἶνε ἀφωσιωμένος στὴ γυναῖκα του, καθὼς καὶ αὐτὴ στὸν ἄνδρα της. Πλούτη μεγάλα δὲν ἐπιθυμῶ, διότι ἡ εὐτυχία δὲν στηρίζεται εἰς τὸν πλοῦτον. Ὁ δὲ κατὰ τὴν γνώμην μου εὐτυχισμένος γάμος εἶνε ἐκεῖνος ὅστις γίνεται ἐξ ἀμοιβαίου ἔρωτος καὶ συνταυτίζονται οἱ χαρακτῆρες.

Μὲ εἰλικρίνειαν καὶ ἐκτίμησιν. Ἄνθος Β. Κ.

* * *

Ἡ δίς ΡΕΝΑ Κ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ (Λαμία), θέλει τὸν σύζυγόν της καλὸν νοικοκύρην.

Ἡ δίς Ε. Τ. (Ἀθῆναι), θέλει τὸν σύζυγόν της δοῦλον, σκλάβο τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν της.

Τὸ «ΖΑΚΥΝΘΙΝΟ ΓΙΟΥΛΙ» (Ζάκυνθος), μᾶς γράφει ὅτι ἕνα ἀνδρόγυνο εὐτυχεῖ δι' ἀμοιβαίων ὑποχωρήσεων καὶ θερμῆς ἀγάπης.

Ἡ δίς ΒΙΟΛΕΤ ΝΟΖΙΕΡ θέλει τὸν σύζυγόν της προπολεμικόν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες ἀπαντήσεις.

τὰ μάτια της, ὅλοι τους εἶδαν κατάπληκτοι ὅτι τὸ βλέμμα της δὲν εἶχε πειὰ ἐκείνη τὴν τρελλὴ ἔκφρασι, ποὺ βασάνιζε τοὺς γονεῖς της.

—Τὸ πείραμα πέτυχε ! εἶπε εὐχαριστημένος ὁ δόκτωρ Ντύμτοκ στὸν Μπράϊαν. Ἡ Μαίρη ξαναβρῆκε πάλι τὸ λογικό της.

Μὰ ὁ πατέρας τῆς Μαίρης τὸν κύτταξε μ' ἕνα ἠλίθιο βλέμμα κ' ἄρχισε νὰ γελάη μ' ἕνα τρομαχτικὸ γέλιο παράφρονος. Εἶχε τρελλαθῆ, στὴ σκέψη ὅτι ἡ κόρη του μποροῦσε νὰ πεθάνη ἀπ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ μαρτύριο, στὸ ὁποῖο τὴν ὑπέβαλαν, στὸ τρομαχτικὸ πείραμα τοῦ θανάτου...

Κι' ὁ ἄτυχος Μπράϊαν χρειάστηκε νὰ μείνη ἕνα χρόνο στὸ φρενοκομεῖο, γιὰ νὰ μπορέση νὰ συνέλθη καὶ νὰ φλίση τὴν ὄμορφη κόρη του, ποὺ εἶχε ἀνακτήσει πειὰ τὴν ἰσορροπία τοῦ μυαλοῦ της.

ΧΑΡΡΥ ΧΕΛΠΑΙΝΓΚ